

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم. سلام عليكم و رحمت الله: چگونه می‌توان به معیت الهی توجه نمود؟ آیا نظر به احاطه نفس به وجود خود در این مسئله راهگشاست؟ برای این منظور آیا هنگام انجام فعل چه ظاهری و باطنی لازم است به عضوی که آن فعل را انجام می‌دهد با نظر احاطی نگاه کنیم؟ یا اینکه اصلاً این معیت و نگاه احاطی را ناظر به عضو خاصی نیاوریم؟ بلکه همین که به حقیقت نفس و احاطه آن توجه کنیم کافی است؟ و همچنین مسئله «وقت» و «حال» آیا ارتباطی با این مسئله دارد؟ یعنی اینکه انسان سعی کند که ذهن خود را از خواطر خالی کند و به استیلای الهی بر خود فکر کند. و سؤال آخر اینکه هنگام مشغله‌های غیر عبادی چگونه می‌شود این توجه احاطی را حفظ نمود؟ اگر خود حضرتعالی هم نکته‌ای در این زمینه دارید ممنون می‌شوم بفرمایید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام عليكم: همین‌که نفس انسان خود را در اتصال و ربط به حضرت حق احساس کند، که این حقیقی‌ترین احساس است؛ حضور حضرت حق را در تمام ابعاد وجودی خود احساس می‌کند و به مرور این احساس از اجمال به تفصیل می‌آید و اتفاقاً همین حالت همان «وقت» است که عرفا در نزد خود احساس می‌کنند و خود را در نسبت با حضرت حق می‌یابند. در همه امور **إن شاء الله** این احساس حضور را باید مدّ نظر داشت حتی در مشغله‌های غیر عبادی. موفق باشید